

بحران عمومی بی خانمان‌ها در آمریکا

محمد سرابی

روزنامه‌نگار

پناه گرفتن بی خانمان‌ها یکی از مشکلات عمومی شهرهای آمریکاست. با وجود بودجه‌ای که در شهرداری‌های این کشور صرف می‌شود و استقلال عملی که مدیران شهری دارند، مشکل بی خانمان‌ها همچنان پابرجاست که بخشی از آن به مهاجرت‌های گسترده از کشورهای دیگر و همینطور نوسان‌های اقتصادی شدید و ورشکستگی خانوادها از تباطؤ پیدا می‌کند. در اینجا بخشی از عملکرد شهرداران آمریکا در زمینه برخورد با بی خانمان‌ها را می‌بینید. بنا به گزارش دپارتمان مسکن و شهرسازی ایالات متحده بیش از نیم میلیون آمریکایی در سال ۲۰۲۲ تجربه بی خانمانی داشته‌اند.

جمع‌آوری چادرها در دمای زیر صفر

در شهر دنور ایالت کلرادو بین شورای شهر و شهردار درباره خدماتی که به بی خانمان‌ها داده می‌شود بحث طولانی به وجود آمده که باعث شد شورا قانونی را تصویب و شهردار آن را وتو کند. شورای شهر با رأی در مقابل عرای مصوب کرد که اگر دمای هوا از صفر درجه کمتر شود کسی نمی‌تواند چادرهای بی خانمان‌ها را تخریب کند. این مصوبه مربوط به اواخر سال میلادی قبل بود و در این مدت موافقان و مخالفان نظریه‌های متفاوتی را بیان کردند. عده‌ای عقیده دارند که اگر این قانون اجرا شود تعداد چادرها و سرپناه‌هایی که بی خانمان‌ها برای خود در خیابان می‌سازند زیاد می‌شود و عده دیگری می‌گویند که خراب کردن چادرها در هوای خیلی سرد ممکن است باعث بیماری و مرگ این افراد شود. ایالت کلرادو که شهر دنور در آن قرار دارد در فصل زمستان دچار سرمای شدید می‌شود و دمای هوا برای چند روز از صفر درجه سانتیگراد پایین تر است.

از طرف دیگر آمارهایی منتشر شده که نشان می‌دهد کمتر از یک سوم کسانی که به گرمخانه منتقل می‌شوند بعداً می‌توانند جایی برای زندگی پیدا کنند و بقیه آنها برای یک ماه یا بیشتر در گرمخانه باقی می‌مانند یا به خیابان برمی‌گردند. عده‌ای از بی خانمان‌ها هم حیوان خانگی همراه خود دارند که گرمخانه‌ها آن را نمی‌پذیرند. البته کسانی که به گرمخانه نروند باید با خطر بی‌زدگی در خیابان روبه‌رو شوند و شایعه قوی در دنور وجود دارد که خوابیدن در فضای باز زمستان باعث سیاه شدن انگشتان پای بی خانمان‌ها می‌شود.

مایک جانستون، شهردار دنور که قبلاً هم گفته بود این مصوبه را وتو خواهد کرد سرانجام این کار را انجام داد و گفت: این کار باعث می‌شود که شهرداری برای ۴ ماه از سال نتواند خیابان‌ها را پاکسازی کند. البته شهرداری گرمخانه‌هایی دارد که مجموعاً بیش از هزار نفر ظرفیت دارند و جانستون گفته است که جز موارد استثنایی، زمانی چادرها را جمع‌آوری می‌کند که گرمخانه‌ها آماده باشند.

بین اعضای شورا کسانی هستند که از تصمیم شهردار حمایت می‌کنند زیرا برخی از محله‌ها پر از چادرهای بی خانمان‌ها شده است. این اقامتگاه‌های موقت که همیشه با خطر آتش‌سوزی روبه‌رو هستند موجب اعتراض برخی اهالی شده‌اند. شهرداری تأکید کرده است جز مواردی که سلامت عمومی شهر در خطر باشد، دست به جمع‌آوری چادرها بدون تأمین ظرفیت گرمخانه نخواهد زد.

پناهگاه‌ها جا ندارد

ظاهراً باید ظرفیت شهرداری نیویورک برای پناه دادن به همه بی خانمان‌های شهر کافی باشد، اما با دستور آریک آدامز، شهردار نیویورک، اقامت بعضی از بی خانمان‌ها در پناهگاه‌های این شهر به ۲ ماه محدود شد. ظاهراً این اقدام برای مقابله با موج پناهجوهای جدید است که از آمریکای جنوبی به سمت شمال می‌آیند و تعداد آنها افزایش پیدا کرده است. البته ساکنان فعلی این پناهگاه‌ها بعد از پایان مدت ۶۰ روزه می‌توانند دوباره درخواست پذیرش دهند. بعضی از ساکنان شاغل هستند و فرزندان کوچک دانش‌آموز دارند که باعث می‌شود نتوانند به پناهگاه‌های دورتر و حومه شهر بروند. در شیکاگو هم این محدودیت ۲ ماهه اعمال شده است. در دنور و ماساچوست هم محدودیت‌ها به شکل‌های دیگری اعمال شده است. تلاش شهرداری‌های آمریکا برای خالی کردن پناهگاه‌ها از ساکنان قدیمی ممکن است با اعمال فشار برای پیدا کردن محل سکونت مستقل انجام شود زیرا خانواده‌هایی را که اعضای بیشتری دارند هدف قرار داده است. اشخاص مجرد زمان خیلی کمتری برای ترک پناهگاه دارند. مهاجران غیر آمریکایی در این مدت شاید بتوانند یک بلیت رایگان به مقصد نقاط دیگر جهان پیدا کنند که باز هم اقدامی برای پس فرستادن آنها به کشورهایشان است. اگرچه سرمای هوا آزاردهنده است، اما این روش‌ها معمولاً باعث خروج پناهجویان از این شهر بزرگ نمی‌شود. شهردار آدامز اصرار دارد که نیویورک برای خانواده‌های مهاجر هزینه زیادی صرف می‌کند که شامل محل اقامت و غذاست و ۶۰ هزار نفر هم در همین زمان تحت حمایت شهرداری هستند علاوه بر اینکه نزدیک ۱۸ هزار کودک پناهجو هم در این شهر به مدرسه می‌روند که بعضی از آنها نمی‌توانند انگلیسی صحبت کنند. آدامز این را هم گفته است که ورود مهاجران یک مشکل ملی است و نباید شهرداری یک شهر، بار بحران ملی را به دوش بکشد. منتقدان می‌گویند که خانواده‌ها نمی‌توانند در مدت ۲ ماه هم خانهای برای زندگی، هم شغل جدید و هم مدرسه یا مهد کودک برای بچه‌هایشان پیدا کنند.

پول‌هایی که ناپدید شدند

شرل پارکر، شهردار فیلادلفیا، کمیته مستقلی برای تحقیق درباره عملکرد اداره خدمات بی خانمان‌ها راه‌اندازی کرده است. این اداره که به صورت یک مرکز خدماتی فعالیت می‌کند در طول ۴ سال حدود ۱۵ میلیون دلار بیشتر از بودجه خود خرج کرده است و منتقدان می‌گویند که این پول برای بی خانمان‌ها مصرف نشده است. چند ماه قبل مدیر اجرایی این مرکز ناگهان استعفا داد و شایعه‌ها درباره اختلاس بیشتر شد. رئیس‌ان ۱۲ سازمان مردم‌نهاد که با این مرکز در ارتباط بودند گفته‌اند از سال ۲۰۲۰ کمک‌های خیلی کمتر و با تأخیر فراوان دریافت کرده‌اند. تأخیر در پرداخت کمک‌ها باعث شده که برخی از مراکز اقامت خانواده‌های آواره، به دلیل پرداخت نشدن اجاره تعطیل شوند. بدهی‌های سازمان‌های مردم‌نهاد روی هم جمع شده است و عجیب اینکه هدر رفتن پول‌هایی که باید برای اقامتگاه‌ها صرف می‌شد آنقدر آرام اتفاق افتاده که کسی متوجه رانده شدن بی خانمان‌ها نشده است. حالا شهردار در حال پیگیری امور مالی با استفاده از حسابداران خارج از شهرداری است.

همایش بحران بی خانمان‌ها در لس‌آنجلس

اواخر سال گذشته همایش شهرداران ایالات متحده با موضوع بحران بی خانمان‌ها در لس‌آنجلس برگزار شد. کارن باس، شهردار لس‌آنجلس، در این همایش اظهار کرد که بی خانمانی یک موضوع مشترک در شهرهاست و اقدام نکردن در این زمینه که حکم مرگ و زندگی دارد عواقب بدی خواهد داشت. او همچنین تأکید کرد که مدیران شهری در خط مقدم رسیدگی به این بحران هستند. راه‌حل‌هایی مانند ایجاد مسکن اجتماعی یا سرمایه شهرداری یا بخش خصوصی، کمک هزینه‌های پرداخت اجاره یا حتی ساخت اردوگاه‌های موقت برای اسکان بی خانمان‌ها در این همایش مطرح شده اما اسکان در هتل‌ها و متل‌ها به دلیل اینکه معمولاً منجر به بهبود وضعیت بی خانمان‌ها نمی‌شود رد شده است. شهرداران کلانشهرها تلاش می‌کنند از دولت مرکزی بودجه‌ای برای این نوع هزینه‌ها دریافت کنند.